

Motiver til foranstaaende Lovudkast.

I Aaret 1865 henlede den Kongelige danske Konsul i Ny-York Udenrigsministeriets Opmærksomhed paa, at mange danske Udvandrere henvende sig til Konsulatet med grundede Klager over at være blevne bedragne af Personer, der her i Landet fremstille sig som Agenter for Skibsredere, der expedere Skibe til Amerika. Da megen Forlegenhed og mange Ulykker for de danske Udvandrere efter Konsulens Formening vilde kunne forebygges, saafremt hertilands paa samme Maade som f. Ex. i Hamborg kun dertil offentlig autoriserede Personer maatte beskæftige sig med slige Agenturforetninger, henstillede Udenrigsministeriet til Justitsministeriet, hvorvidt samme maatte finde sig foranlediget til at træffe Foranstaltninger til at forhindre saadanne Misbrug.

Efter de i denne Anledning fra Njøbenhavn's Politi indhentede Oplysninger kunde der efter Justitsministeriets Formening ingen Tvivl være om, at der er Anledning for det Offentlige til at tage denne Sags Ordning i sin Haand for saavidt muligt at sætte en Grænsse for de Misligheder og Bedragerier, hvorfor under de nuværende Forhold Udvandrerne ere udsatte. I næsten alle nordeuropæiske Lande er der ved Lovgivningen ordnet en Kontrol med Udvandrerøvesenet i det nævnte Diemed, og navnlig er dette Tilfældet saavel i Sverrig og Norge, i hvilket sidste Land Forholdene i denne Henseende nærmest kunne antages at svare til vore, som i Frankrig, England, Hamborg, Preussen og flere af de nordtydske Lande. Da det derhos er utvivlsomt, at et ikke ringe Antal danske aarligt har udvandret i de senere Aar (ifølge Beretning fra Udvandringsbureauet i Hamborg 409 i Aaret 1864 og 433 i Aaret 1865, hvorimod Tallet paa de i Kongeriget Danmark hjemmehørende Udvandrere ikke har kunnet oplyses for tidligere Aar), maa det fornøentlig ansees rettest ogsaa hos os at træffe fornøden Bestemmelse i den omhandlede Retning, i hvilket Diemed ovenstaaende Lovudkast er udarbejdet, væsentlig efter Forbilledet af en under 6te April d. A. udkommen provisorisk Anordning for Norge angaaende Kontrol med Befordring af Udvandrere til fremmede Verdensdele.

Med Hensyn til de i de enkelte Paragrafer indeholdte Bestemmelser bemærkes Følgende.

ad § 1.

Da der hidtil kun er gjort eet mislykket Forsøg paa at bringe en direkte Befordring af Udvandrere fra danske Havne istand, har Ministeriet troet at burde indskrænke Udkastet til Bestemmelser angaaende den indirekte Befordring. Ligesom de faktiske Forhold hos os hidtil kun have gjort en Ordning af denne Befordring fornøden, og det saaledes neppe kan ansees ønskeligt at gaa videre med Lovgivningen, saaledes findes der ogsaa i andre Lovgivelser, f. Ex. den norske og hamburgske, særlige Bestemmelser om denne Art af Befordring, hvis Regulering langt mere vedkommer Politivæsenet end Reguleringen af den direkte Befordring, der om den end kan give Anledning til grove Misbrug, dog neppe i samme Omfang som hiin vil være udsat for at misbruges til simple Bedragerier.

Da det, naar Lovgivningen optræder mod Agenter for Udvandringen, hvorved nærmest forstaaes saadanne Personer, der samle Udvandrere for Andre, navnlig Udlandinge, der drive den egentlige Befordring, og naar Agenterne føle sig indskrænkede i deres Virksomhed, kan forudsees snart at ville blive Følgen, at de Paagældende optræde eller ialtfald give det Udseende af at optræde for egen Regning, hvorved Mislighederne ville blive ganske de samme, har Man som Udvandringsagent betegnet Enhver, der for egen eller fremmed Regning paatager sig Besørgelsen af Udvandrerens Befordring til fremmede Verdensdele ad anden Veie end ved direkte Overførelse fra danske Søhavne. Udvandringsagenterne skulle være autoriserede og have Eneret til, selv eller ved Befuldmægtigede, at afflutte Kontrakter med Udvandrere om indirekte Befordring.

ad § 2.

I Righed med hvad der er bestemt i den norske Anordning er Tilsættelsens Meddelelse heniagt til Politimesteren, idet Man hverken har fundet tilstrækkelig Føie til at forbeholde